

Carta a Milena Jesenská

Franz Kafka

Així que els culpables són els pulmons. Em vaig passar tot el dia donant-hi voltes, no podia pensar en res més. No perquè la malaltia m'espanti gaire, probablement –i així ho espero, ja que les seves paraules semblen indicar-ho– es mostra benigna amb vostè, i fins i tot una autèntica afecció pulmonar (mig occident té els pulmons afectats), que jo arrossego des de fa tres anys, m'ha fet més bé que mal. Va començar, en plena nit, amb un vòmit de sang. Em vaig aixecar alarmadíssim, cosa normal al tractar-se d'una novetat (en comptes de quedar-me ajagut, com després em va aconsellar el doctor) i, naturalment, també una mica nerviós; anava a la finestra, m'hi abocava, tornava a la cambra de bany, dava voltes per l'habitació, em ficava al llit; la sang no cessava. No em sentia massa desgraciat, perquè finalment vaig comprendre, per una clara raó, que després de tres anys, gairebé quatre, d'insomni, podria dormir per primera vegada, suposant que l'hemorràgia cessés. Cessà (i per cert, no va repetir-se mai més), podent dormir la resta de la nit. A l'endemà va entrar la criada (en aquella època jo vivia al Schönborn-Palais), una bona noia, quasi abnegada, però notablement realista; va veure la sang i em va dir: 'Senyor doctor, vostè no durarà gaire.' Però jo, que em sentia totalment refet, me'n vaig anar a l'oficina i no vaig consultar el metge fins a la tarda. La resta de la història no és rellevant. Només volia dir-li això: No m'espanta la notícia de la malaltia (ja que m'interrompo constantment recordant la gerdor, quasi pagesa podria dir-se, que sempre vaig advertir en vostè a través de la seva delicadesa, i tinc la total certesa de que es troba bé; així que segurament serà

un avís, i no una afecció pulmonar), el que sí em dol és el pensar en allò que ha degut precedir la seva actual malaltia. Sobretot passo per alt el que en les seves cartes figura com: *pocs diners; te i pomes; cada dia de dues a vuit*. Són coses que no arribo a comprendre, és evident que només podria entendre-les si vostè me les digués de paraula. Per tant, passo per alt

aquestes coses (només epistolarment, ja que en el fons són coses que un no pot oblidar) i vaig a ocupar-me de l'explicació que en aquella època vaig aconseguir donar-me de la meva malaltia, encara que pot fer-se extensiva a d'altres casos. Era que el cervell estava al límit de l'acumulació de problemes i calamitats. I va dir: 'Em rendeix.' Llavors varen respondre els pulmons, en realitat sabien que no tenien massa a perdre. Aquets conflictes entre el cap i els pulmons, dels que jo no era conscient, deuen haver sigut espantosos de veritat.

I què farà vostè ara? Segurament no sigui res, si deixa que la cuidin una miqueta. I cal, sens dubte, cuidar-la, això ho deuen

veure tots els que l'estimen; tota la resta ha de passar a un segon terme. De manera que en part també és una alliberació. Com deia... no, no vull bromejar sobre això, no estic gens alegre i no ho estaré mentre no rebi una carta de vostè en la qual em digui que ha canviat la seva vida actual per una de més sana. Després de la seva darrera carta no insistiré en què s'allunyi per un temps de Viena, ara ho comprenc; però de tota manera té llocs bonics al seu voltant, sense necessitat d'allunyar-se massa de Viena i mitjans de sobra per cuidar-se. Avui no li parlo d'altra cosa, ara, per mi, cap és més important que aquest assumpte. La resta vindrà demà, també vull donar-li les gràcies pel manuscrit, que em commou a la vegada que m'avergonyeix, i m'entristeix alhora que m'alegra. No, he de dir-li alguna cosa més: cada vegada que vostè li roba un minut al son per dedicar-lo a la traducció jo em maleixo. Perquè quan es realitzi el judici no serà necessari indagar massa, n'hi haurà prou amb dir: li ha robat son. Per això em condemnaran, i amb raó. És a dir, que al pregar-li a vostè que ho abandoni, estic pensant també en mi.

Cordialment,